

ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΗΚΥΘΟΝ

I.

Ἄν κάποτες ἡ λύρα μου ἀντήχησε σ' τὰ δάση
Οἱ ἤχοι τῆς προμήνυσαν γιὰ σὲ ζωὴ θλιμμένη,
Κι' ἀπ' τῆς εὐχῆς σου τῆς βουβῆς καμμιὰ δὲν ἔχει πιάσει
Κ' ἔπεσες θῦμα δίκαιον σ' τὴν ἄγριαν εἰμαρμένη.

Μὰ ὁ σπαραγμός σου πόνος μου καὶ σ' τὴν ἀπάτη ἀκόμα,
Γιατί πρέπει τὰ μάτια μου νὰ εἶνε δακρυσμένα
Νᾶρχονται οἱ Νύμφες τῶν δασῶν νὰ μὲ φιλοῦν σ' τὸ στόμα
Τὰ δάκρυα μου παίρνοντας γιὰ φίλτρα μαγεμένα.

II.

Ζωὴ γλυκεῖα ποὺ πέρασες καὶ δὲν γυρίζεις πάλι
Οὔτε μὲ τὴν ἀγάπη μου κι' οὔτε τὴν πρώτη ὀρμὴ μου,
Ἄν τώρα ἐμπρός μου ἀπλώνεσαι μεστή χυμούς καὶ κάλλη
Κ' ἐσὺ φαρμάκι ἐπότισες τὴν ἀφελῆ ψυχὴ μου.

Μὰ ὅσο μακρὰν μου χάνεσαι σ' τὰ τρίσβαθα τοῦ χρόνου
Τὸ βλέμμα μου τὸ νοερὸ σ' ἀκολουθεῖ θλιμμένο
Κι' ἀκούω τὸν ἀντίλαλο τοῦ παλαιοῦ μου πόνου
Μὲς σ' τὴν καρδιά μου ν' ἀντηχῆ σὰν σήμαντρο σπασμένο.

III.

ὦ Μοῦσα, ἀπ' τῆς ἀγάπης μου ἡ πειρὸ πιστὴ καὶ θεία
Ποὺ πάντα μέσα σ' τὴν ζωὴ καλλύνεις
Αὐτὸ τὸ μέγα Τίποτε μὲ τραγικὴ ἁρμονία
Καὶ τὸν μεγάλο πόνου μου πρᾶυνεις.

Δὲν σοῦ κακόχω τὴν στοργὴ ποὺ τρέφεις σὺ γιὰ μένα
Ὅσ' ἀκριβὰ κ' ἂν τώρα μοῦ στοιχίζει,
Ὅπως τὰ δέντρα τ' ἄφυλλα, ποὺ στέκουν γυμνωμένα,
Τὴν ἀνοιξί, ποὺ πάλι τὰ στολίζει.

ΠΕΤΡΟΣ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗΣ